

ΟΛΟΓΥΡΑ. ΕΝΑ ΚΟΙΝΟ ΕΡΓΟ

Πρωτόκολλο για τη δημιουργία ενός αρχείου πράξεων φιλοξενίας που λαμβάνουν χώρα σήμερα και αύριο γύρω από τη Μεσόγειο

Ο δρόμος των αμμόλοφων, Calais, 2016, Elisa Larvego, δημόσια παραγγελία Επινοήστε ξανά το Calais, CNAP-PEROU

Μία πρόταση του συλλόγου **PEROU**

Σε συνεργασία με τα **Ateliers Medicis** του Clichy Montfermeil και το **Quartier Rouge** του Felletin.

στο πλαίσιο του αιτήματος προς την **UNESCO** έχοντας ως στόχο την εγγραφή των πράξεων φιλοξενίας στο ευρετήριο της άυλης πολιτισμικής κληρονομιάς της ανθρωπότητας

Άνοιξη 2020

Στην πορεία των δράσεων του PEROU

Ο PEROU συνιδρύθηκε τον Οκτώβριο του 2012 από τον κηπουρό και ποιητή Gilles Clément και τον πολιτικό επιστήμονα και συγγραφέα Sébastien Thiéry. Κατά τη διάρκεια 7 χρόνων, η οργάνωση συγκεντρώνει καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, ερευνητές στο όμορφο πλαίσιο καταστάσεων μεγάλης αστικής αβεβαιότητας για να μεγεθύνουμε και να ενισχύσουμε τις κινήσεις φιλοξενίας που εκδηλώνονται. Στις παραγκουπόλεις της περιοχής Île-de-France ή μέσα στη ζούγκλα του Calais, στα κατελημμένα κτίρια της Avignon ή στα πεζοδρόμια του Παρισιού, τα προγράμματα έρευνας δράσης γεννιούνται με τη συνάντηση των μεταναστών, των αστέγων, των Ρομ καθώς και αυτών που έρχονται να τους βοηθήσουν. Από αυτά απορρέουν διαφορετικές μορφές συνεργατικής δημιουργίας: αρχιτεκτονικές, φωτογραφικές, εκδοτικές, πλαστικής τέχνης, παραστάσεις κτλ. Καθεμία μαρτυρά το τι επινοείται μέσα σε αυτά τα όρια : χώροι, πράξεις αλληλεγγύης, γλώσσες, χειρονομίες, όνειρα, φαντασιώσεις που χαράσσουν την προοπτική της πιθανότητας ενός διαφορετικού μέλλοντος. Οι δράσεις του PEROU συνίστανται ακριβώς σε αυτό : να αναγνωρίσουμε το πιθανό μέλλον και να το κάνουμε να συμβεί, ειδικά μέσω των διαφορετικών μορφών παρεμβάσεων σε περιπτώσεις όπως η πολιτική και η νομική σκηνή.

Για την πρόταση ενός αιτήματος που απευθύνεται στην UNESCO

Τον Σεπτέμβριο του 2019, ο Sébastien Thiéry βραβεύεται από την Ακαδημία της Γαλλίας στη Ρώμη. Πηγαίνει λοιπόν στη Villa Médicis για να αναπτύξει το project που φέρει τον τίτλο *Γράφω Περιγράφω Εγγράφω, την πράξη της φιλοξενίας στην άυλη πολιτιστική κληρονομιά της ανθρωπότητας*. Πρόκειται να συγκεντρώσουμε τα απαραίτητα κομμάτια για ένα αίτημα προς την Unesco στοχεύοντας στην αναγνώριση της πράξης φιλοξενίας στην παγκόσμια πολιτιστική κληρονομιά. Ενάντια στη βία που κυβερνά, πρόκειται να διαβεβαιώσουμε το πόσο σημαντικές είναι για εμάς οι πράξεις φιλοξενίας που διενεργούνται σήμερα και πόσο μας κάνουν να συνυπάρχουμε συλλογικά. Αυτή η δουλειά εγγράφεται στη σειρά των δράσεων που διεξήχθησαν από τον PEROU και συνίσταται στο να κάνει την επισκόπηση της γνώσης που κατακτήθηκε εδώ και 7 χρόνια πάνω στις κινήσεις αλληλεγγύης, στην ομορφιά τους, στη δυναμική τους, στο κοινό αγαθό που εκπροσωπούν για τις γενιές του μέλλοντος. Αυτό το πρόγραμμα δημιουργίας έχει να κάνει με τη διεθνή νομική επικαιρότητα και στοχεύει να προσφέρει σε αυτές και αυτούς που κάνουν ζωντανή και πολλαπλασιάζουν τη φιλοξενία μία εντελώς διαφορετική προστασία: σε στεριά και θάλασσα, υψώνοντας κατοικίες και κινητοποιώντας μέσα δράσης, η Unesco θα παρακολουθεί την προστασία των πράξεων φιλοξενίας που αναπτύσσονται στους δρόμους των ανθρώπων που μεταναστεύουν, δηλαδή να τις διατηρεί, να τις υποστηρίζει, να τις αξιολογεί, να τις δοξάζει, να τις διαδίδει, να τις συνοδεύει, να τις ενισχύσει, να τις διευρύνει, να τις αυξάνει για να προβάλλει την αξία και το εύρος της για την ανθρωπότητα του σήμερα και του αύριο.

Δημιουργήστε έργα-έρευνες πάνω στις πράξεις φιλοξενίας

Εξαιτίας των προφανών κινδύνων που γνωρίζει σήμερα η πράξη φιλοξενίας, θα καταθέσουμε επείγοντως, στις αρχές του 2021, αυτό το αίτημα προς την Unesco. Αυτό θα περιέχει το έντυπο ICH, δηλαδή της εγγραφής στην λίστα επείγουσας προστασίας, στις κολόνες του οποίου θα καθορίζονται τα επιχειρήματα που δικαιολογούν τον επείγοντα χαρακτήρα της προστασίας των πράξεων φιλοξενίας (κεφάλαιο 1. Αναγνώριση και ορισμός των στοιχείων ; κεφάλαιο 2. Αναγκαιότητα της επείγουσας προστασίας), και τα μέτρα προς εφαρμογή για να γίνει αυτό (κεφάλαιο 3. Μέτρα προστασίας), μέτρα πάνω στον καθορισμό των οποίων δουλεύουμε και θα δουλεύουμε με περισσότερες συλλογικότητες στη θάλασσα όπως και στη στεριά. Ο φάκελος θα αποτελείται επιπλέον από ένα γραπτό αρχείο (κεφάλαιο 4 : Συμμετοχή και συγκατάθεση της κοινότητας στη διαδικασία της υποψηφιότητας), φωτογραφικό και κινηματογραφικό (κεφάλαιο 6. Τεκμηρίωση) σχετικό με τις πράξεις φιλοξενίας που λαμβάνουν χώρα σήμερα στους μεταναστευτικούς δρόμους στην Αφρική όπως και στην Ευρώπη. Από τη Ρώμη, η ανάπτυξη συνεργασιών με φωτογράφους και κινηματογραφιστές έχει στόχο τη σύνθεση της απαιτούμενης τεκμηρίωσης από την Unesco : « 10 φωτογραφίες υψηλής ευκρίνειας » και « μία μονταρισμένη ταινία 5- 10 λεπτών ». Η δημιουργία ενός γραπτού αρχείου είναι το διακύβευμα μιας συνεργασίας με συγγραφείς, με ανωνύμους, με οργανώσεις, με συλλογικότητες, με συλλόγους ολόγυρα στη Μεσόγειο, που ο PEROU επιθυμεί να αναπτύξει μαζί με τα Ateliers Médicis. Αυτός είναι ο στόχος αυτό του εγγράφου που θα αποσταλεί σε αυτές και αυτούς που επιθυμούν να πάρουν μέρος στο συλλογικό έργο που αναπτύσσουμε αυτή τη χρονιά του 2020.

Επεκτείνετε τη συγγραφή του κειμένου Ολόγυρα. Ένα κοινό έργο.

Το 2017, ο PEROU ξεκίνησε τη συγγραφή του Ολόγυρα-Ένα κοινό έργο, συνεργατικό ευρετήριο πράξεων φιλοξενίας που έλαβαν χώρα και που πραγματοποιούνται στη διαδρομή των ανθρώπων μεταναστεύοντας στη Γαλλία. Αυτό το ερευτήριο είχε εκδοθεί σε πολλές μορφές και είχε κατατεθεί στον εκθεσιακό χώρο σύγχρονης τέχνης FRAC Centre-της Val de Loire καθώς είναι ένα αρχείο αναπαλλοτρίωτο και ανεξάλειπτο (κοιτάξτε την τεκμηρίωση αυτών των μορφών δημοσίευσης πιο χαμηλά). Για τις ανάγκες του αιτήματος προς την Unesco, πρέπει να διευρύνουμε αυτό το ευρετήριο και να ενημερώσουμε επίσης το 4ο κεφάλαιο του εντύπου ICH-01 με τίτλο : Συμμετοχή και συγκατάθεση της κοινότητας στη διαδικασία της υποψηφιότητας. Οι επόμενες σελίδες παρουσιάζουν ένα απόσπασμα του κειμένου Ολόγυρα- Ένα κοινό έργο. Αυτό το απόσπασμα έχει επινοηθεί όπως ένα πρωτόκολλο πρωτόκολο, με την κυριολεκτική έννοια του « πρώτου ρολού ». Πρόκειται λοιπόν για ένα κείμενο σε εξέλιξη, ένα νήμα γραφής που, μέσω αυτής της πρόσκλησης, προτείνουμε σε άλλους να το επεκτείνουν, να το αυξήσουν, να το διευρύνουν, να το αναπτύξουν.

Προσκαλούμε λοιπόν σήμερα όλους τους ανταποκριτές ολόγυρα της Μεσογείου θάλασσας :

-να διαβάσουν, να προβάλουν, να εκδώσουν, να διαδώσουν το πρώτο ρολό του κοινού μας αρχείου ·

-να συλλέξουν στη βάση αυτού νέες μαρτυρίες σχετικές με τις συνηθισμένες χειρονομίες, τις καθημερινές κινήσεις, με αυτά που δεν έχουμε τη συνήθεια να αναγνωρίζουμε σαν ένα σημαντικό μέρος της ιστορίας μας, και αυτό ακολουθώντας τα πρωτόκολλα και τις διαδικασίες που μένει να επινοήσουμε και να επαναπροσδιορίσουμε, : συναντώντας αυτές και αυτούς που γράφουν σε πράξεις αυτή την ιστορία, συναντώντας τους μετανάστες που έχουν αυτή την ιστορία στη μνήμη τους περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, εγκαθιστώντας ανταποκρίσεις με αυτές και αυτούς, που εδώ ή εκεί, κάνουν τη φιλοξενία σαν «βοηθούμενα άτομα» ή «άτομα που βοηθούν» ·

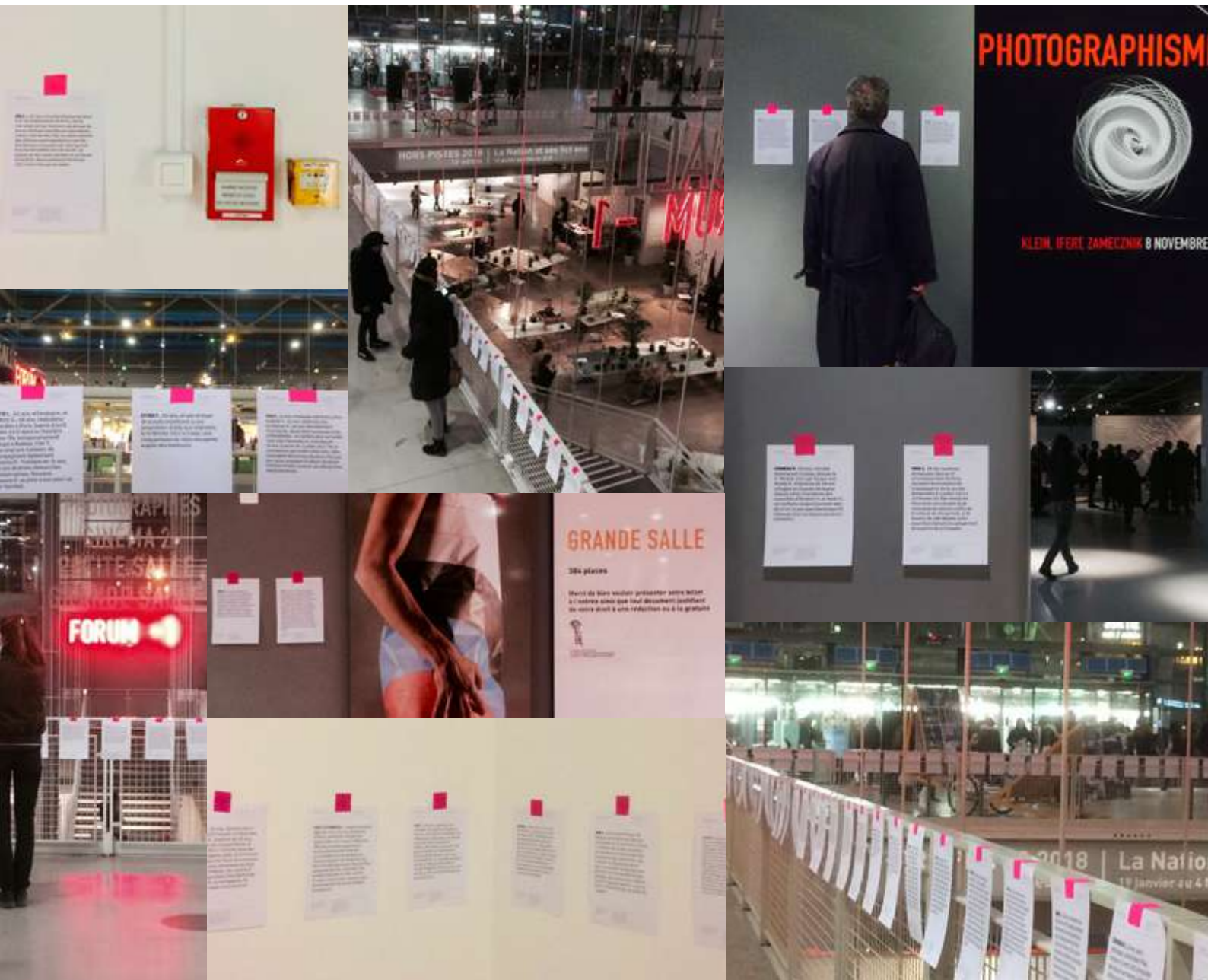
-να κάνουν μεταγραφή των μαρτυριών στη γλώσσα τους και στη μορφή που αυτοί θεωρούν ότι μπορεί να κάνει ακουστεί το νόημα αυτών των πράξεων ·

- να επιμένουν κατά το ελάχιστο να συνεχιστεί η ρυθμική επανάληψη των ονομάτων αυτών που κάνουν τη φιλοξενία για να εμφανίζεται κατά αυτό τον τρόπο, ακόμα και στο κείμενο, η κοινότητα αυτών που κάνουν την πολιτιστική μας κληρονομιά να ζει και να δώσουν τη συγκατάθεσή τους για την αναγνώριση αυτών των κινήσεων στην εθνική πολιτιστική κληρονομιά·

-να συμμετέχουν στην συγκρότηση του σύγχρονου και πολύγλωσσου αρχείου των κινήσεων προσοχής, ευμείνειας, αδελφότητας, φιλίας που έχουμε αναμεταξύ μας και να τις διαβάσουμε, να τις εκδώσουμε, να τις τραγουδήσουμε με την πάροδο του χρόνου·

- να μας στείλουν αυτό το αρχείο σε εξέλιξη για να μπορέσουμε να το καταγράψουμε με συγγραφείς και καλλιτέχνες στο πλαίσιο των Ateliers Médicis του Clichy-Montfermeil και του συλλόγου Quartier Rouge στο Felletin.

-να εισηγηθούν μαζί μας, μέσω αυτής πολλαπλής και αποκαλυπτικής γραφής, το αίτημα προς την Unesco που θα καταθέσουμε μαζί στις αρχές του 2021 στην έδρα του θεσμού.

Κέντρο George Pompidou, Paris, Festival *Hors Pistes*, Ιανουάριος 2018

Με την ευκαρία του φεστιβάλ *Hors Pistes* 2018 με τον τίτλο *Το Έθνος και οι μυθοπλασίες του*, οι 188 αφηγήσεις που συνθέτουν λοιπόν το κείμενο *Ολόγυρα. Ένα Κοινό Έργο* προβάλλονται στο υπόγειο όπως και στα κάγκελα του φόρουμ του κέντρου George Pompidou. Κάθε κείμενο, στηρίζεται και τραβά την προσοχή με ένα φωσφορίζον σημείο, αναπαριστά το πεδίο μία συνάντησης που ξετυλίγεται μέσω του μουσείου. Μία γραμμική και φανερή χαρτογραφία σχεδιάζεται κατά αυτό τον τρόπο στο πλαίσιο της οποίας καθεμία από αυτές τις αφηγήσεις μπαίνει στην ίδια συχνότητα με τις υπόλοιπες. Οι σκόρπιες και εύθραυστες κινήσεις βγαίνουν από τη μοναξιά τους και εμφανίζονται σαν φωτεινά σημεία του ενός και μοναδικού πλήθους στο έργο, μίας κοινότητας που εργάζεται.

Το προξενείο, Παρίσι, 27 Οκτώβριου 2018

Μία συλλογικότητα clubbers οργανώνει στο Παρίσι βραδιές των οποίων τα κέρδη διατίθενται στους συλλόγους που βοηθούν τους μετανάστες. Η συλλογικότητα ονομάζεται *Οι Αφυπνισμένοι* και προτείνει στις νέες Παριζιάνες και στους νέους Παριζιάνους να « χορέψουν προσέχοντας τους άλλους». Στις 27 Οκτωβρίου 2018, η συλλογικότητα οργανώνει μία γιορτή στο Προξενείο, ένα εφήμερο club που βρίσκεται στο 14ο διαμέρισμα στο Παρίσι. Παίρνει το κείμενο *Ολόγυρα. Ένα Κοινό Έργο*, εκτυπώνει τις αφηγήσεις που το συνθέτουν σε πέντε διαφορετικές μορφές (από A5 σε A1) και τις τακτοποιεί στους τοίχους γύρω από την πίστα, από το δάπεδο στο ταβάνι, συνθέτοντας έτσι ένα υπόστεγο για τους χορευτές.

Familistère de Guise, Μεγάλη εγχώρια επανάσταση, Μάρτιος 2019

Μέσα στο familistère de Guise, αρχιτεκτονική ουτοπία του 19ου αιώνα, ένα δωμάτιο έχει αφιερωθεί στην έκθεση της ουτοπίας για τον 21ο αιώνα που εκπροσωπεί το κείμενο *Ολόγυρα. Ένα Κοινό Έργο*. Ξαναπαίρνοντας το συνηθισμένο πλαίσιο A4 και το φωτεινό σήμα της ροζ φωσφορίζουσας ταινίας, η εγκατάσταση λειτουργεί όπως μία συσσώρευση σημείων, από το δάπεδο στο ταβάνι και σε όλες τις επιφάνειες του δωματίου, εκδηλώνει την πληθώρα των κινήσεων για τις οποίες γίνεται λόγος. Κατοικημένο από τα ονόματα αυτών που συναντιούνται στην πράξη φιλοξενίας, το δωμάτιο λειτουργεί σαν ένα δωμάτιο με ήχο κάνοντας να πολλαπλασιαστεί η φημή αυτού που χτίζεται, σήμερα στη Γαλλία. Αυτό το κείμενο ισοδυναμεί με χαρτογραφία : παρουσιάζει μία εποίκηση.

ΟΛΟΓΥΡΑ, ΕΝΑ ΚΟΙΝΟ ΕΡΓΟ

Πρώτο απόσπασμα του κοινού μας αρχείου
να διαβαστεί, να προβληθεί, να εκδοθεί, να διαδοθεί, να αυξηθεί

Η **Lydie H.**, 53 ετών, χωρίς εργασία που κατοικεί στο Calais, πάει στον καταυλισμό στις 21 Φεβρουαρίου γύρω στις 10:30 π.μ με μία δωδεκάδα υφαντές τσάντες και άλλες τόσες μικρές λευκές σχολικές ετικέτες. Βρίσκει μία ομάδα μεταναστών που γνωρίζει, καθώς και κάποιους νεοαφιχθέντες. Καθένας την περιμένει με μία δέσμη ρούχων στο χέρι, και της την εμπιστεύεται. Η Lydie H. γράφει τα επώνυμα και τα ονόματά τους στις ετικέτες και τις εφαρμόζει στις αντίστοιχες τσάντες. Έχοντας γυρίσει στο σπίτι της, ξεδιπλώνει το περιεχόμενο της πρώτης τσάντας. Ξεχωρίζει τα χρωματιστά από τα λευκά. Τοποθετεί τα δύο μικρά πακέτα με τα ρούχα στα δύο πλυντήρια ρούχων που έχει στην κατοχή της. Ξεκινάει έτσι περισσότερους κύκλους πλύσιματος, αδειάζοντας τις τσάντες πλύσιμο το πλύσιμο. Απλώνει τη μπουγάδα στο γκαράζ της, στο σαλόνι και στο παλιό δωμάτιο των παιδιών της. Έπειτα σιδερώνει παντελόνια και πουκάμισα, διπλώνει τις μπλούζες και τα εσώρουχα και στη συνέχεια τα τακτοποιεί στις τσάντες με την ετικέτα. Την μεθεπόμενη, στις 23 Φεβρουαρίου το πρωί, η Lydie H. φέρνει τα ρούχα στον Nasratullah B., Αφγανό 28 ετών, ο οποίος αναλαμβάνει να τα μοιράσει στον καθένα.

Η **Martine D.**, 69 ετών, συνταξιούχος που κατοικεί στο Calais, προτείνει στις 17 Φεβρουαρίου στον Ramzi B., ανήλικο Αφγανό, να κάνει ένα ντους στο σπίτι της. Αφού έχει πλυθεί στο μπάνιο που βρίσκεται στον όροφο, ξανακατεβαίνει στην κουζίνα, όπου η Martine D., που μαγειρεύει, του προτείνει να μοιραστούν ένα γεύμα. Ο Ramzi B. της απαντά ότι επιθυμεί να πιει μία μεγάλη κούπα γάλα και της ζητά να το ζεστάνει προσθέτοντας μία πολλή μεγάλη ποσότητα ζάχαρης.

Η **Charlotte K.**, συνταξιούχος κατοικεί στην Sainte-Marie-aux-Mines, είναι εθελόντρια στα Restos du cœur (Εστιατόρια της καρδιάς). Γνωρίζει τα όνοματα και χαίρεται να ικανοποιεί τα διατροφικά γούστα του καθενός από τους πρόσφυγες που έρχονται συχνά να γευματίσουν στις εγκαταστάσεις του συλλόγου. Στις 25 Μαρτίου, αφού έχει τελειώσει την υπηρεσία της, έχει πλύνει και τακτοποιήσει τα πιάτα, η Charlotte K. κάνει αρκετά τηλεφωνήματα και αναλαμβάνει να κάνει διάφορες κινήσεις που επιτρέπουν στον Zekrullah M., Αφγανό πρόσφυγα 23 ετών, να ξαναβρεί την τσάντα του που ξέχασε στο λεωφορείο.

Η **Camille S.**, 47 ετών, μοδίστρα που κατοικεί στην Tarnos βγάζει από το γκαράζ της, στις 11 Φεβρουαρίου στις 11:00 π.μ, ένα αντρικό ποδήλατο. Το ξεσκονίζει, ξαναφουσκώνει τα λάστιχα και πηγαίνει με αυτό στην πλατεία της Εκκλησίας. Εκεί βρίσκει τον Janice O., 22 ετών, Ερυθραίο, στον οποίο δίνει το ποδήλατο. Επιστρέφει στη συνέχεια σπίτι της από τη λεωφόρο Lénine.

Η **Emmanuelle A.**, διαχειρίστρια μαγαζιού, που κατοικεί στην Pau, χαρίζει στις 22 Μαρτίου στον Rafa T., Αφγανό ηλικίας 15 ετών, ένα ζευγάρι ψηλά δερμάτινα αθλητικά παπούτσια νούμερο 43, σε χρώμα μπλε σκούρο.

Ο **Simon K.**, 31 ετών, σερβιτόρος που κατοικεί στο Pantin, βρίσκει τον Kiros M., Ερυθραίο ηλικίας 22 ετών, σε μία καφετέρια της λεωφόρου Jean-Jaurès στο Aubervilliers την 1η Ιουλίου στις 16h30. Ο Simon K. ονομάζει τα αντικείμενα και τον εξοπλισμό που βρίσκονται στο εσωτερικό του καταστήματος. Περιγράφει στη συνέχεια τις ενέργειες που βλέπουν να διεξάγονται στο δρόμο. Ο Kiros M. επαναλαμβάνει τις λέξεις και τις φράσεις πολλές φορές, μέχρι κάποιο επιβεβαιωτικό σημάδι του Simon K. να του δώσει να καταλάβει ότι η προφορά του είναι σωστή. Αυτό το μάθημα γαλλικών συνεχίζεται έτσι κατά τη διάρκεια μιας ώρας.

Ο **Michaël B.**, 55 ετών, άνεργος, κάτοικος ενός προαστίου της Nantes, διαθέτει τις κατάλληλες κηπουρικές και βοτανικές γνώσεις. Περνάει ένα μέρος των ημερών του μαζεύοντας λαχανικά και άγρια βρώσιμα φυτά στην κοντινή εξοχή. Σχεδόν κάθε βράδυ, φτιάχνει μία σούπα και την πηγαίνει έπειτα σε μία ομάδα μεταναστών που ζει πέντε στάσεις με το λεωφορείο μακριά από το σπίτι του. Στις 11 Μαρτίου, η σούπα που μαγειρεύει περιέχει καρότα, παστινάκια και τετραγόνες. Ο Michaël B. της προσθέτει κρέμα γάλακτος και μαϊντανό προτού να φορτώσει την ερμητικά κλεισμένη χύτρα σε ένα καρότσι και να βγει από το σπίτι του. Είναι 7.30 μ.μ.

Ο **Dominique M.**, 69 ετών, συνταξιούχος κάτοικος Calais, συζητά την 1η Φεβρουαρίου μέσω Skype με την Shada K., Ιρακινή 38 ετών, πρόσφυγα στη Μεγάλη Βρετανία από το 2010. Της δίνει νέα του Ibrahim K. και της Hude K., των παιδιών της που είναι 17 και 15 ετών αντίστοιχα, τα οποία ο Dominique M. φιλοξενεί στο σπίτι του εδώ και περισσότερες εβδομάδες.

Ο **Bernard T.**, 51 ετών, ξυλουργός, κάτοικος Δουνκέρκης, κρατάει ένα μέρος του γκαράζ του για την αποθήκευση σανίδων, εργαλείων, καρφιών και πριονιδιού που συλλέγει από την αρχή της χρονιάς. Το Σαββατοκύριακο με το φορτηγάκι του, διανέμει αυτά τα υλικά σε διάφορους καταυλισμούς του νομού Hauts-de France για να μπορούν οι πρόσφυγες να ενισχύουν τις εγκαταστάσεις τους. Ο Bernard T. κατασκευάζει επίσης εκεί ξηρές τουαλέτες και μεταφράζει ένα έγγραφο, που εξηγεί τη λειτουργία τους, στα αγγλικά.

Ο **Guido T.**, 32 ετών, χωρίς εργασία, κάτοικος Orly, υποδέχεται στο σπίτι του στις 28 Ιουλίου στις 10:00 π.μ τον Mohammad Hussein Z. και τον Ahmad S., δύο Αφγανούς 27 και 18 χρονών αντίστοιχα. Τους δείχνει το δωμάριο διαμέρισμά του, τους εξηγεί τη λειτουργία των ηλεκτρικών συσκευών. Αφού τους κέρασε έναν καφέ, δίνει στον καθένα ένα φύλο από χαρτόνι, όπου σημειώνει τους κωδικούς πρόσβασης στο κτίριο του, τα νούμερα του τηλεφώνου των γειτόνων του Zoé H. και Malik E., και σχεδιάζει ένα πλάνο της γειτονιάς υποδεικνύοντας τη στάση του μετρό και τις δύο πιο κοντινές στάσεις του λεωφορείου. Ο Guido T. τους δίνει έπειτα ένα ζευγάρι κλειδιά και εγκαταλείπει το χώρο γύρω στις 11:30 π.μ, για δέκα μέρες.

Η **Jeanne L.**, 43 ετών, κτηνίατρος, κάτοικος της Boissy-Saint-Léger, συνοδεύει δύο έφηβους Αφγανούς στο Σταθμό του Βορρά στο Παρίσι το πρωινό της 29ης Αυγούστου. Τους αγοράζει δύο εισιτήρια τρένου για το Calais, δύο μπουκάλια νερό, όπως επίσης και μία τσάντα ώμου. Τους οδηγεί στην αποβάθρα 5 και τους βάζει στο βαγόνι που βρίσκονται οι θέσεις τους. Ξανακατεβαίνει, έπειτα στην αποβάθρα, όπου περιμένει μέχρι την αναχώρηση του τρένου, στις 11:46 π.μ.

Ο **Philippe K.** και **Sophie K.**, δάσκαλοι και οι δύο, κατοικούν σε ένα χωριό στην περιοχή της Νίκαιας και φιλοξενούν εδώ και τέσσερις μήνες τον Omar L., Γκαμπονέζο 21 ετών. Στις 23 Μαΐου, ο νεαρός άντρας τους γνωστοποιεί ότι ενδέχεται να πάρει το δρόμο για το Παρίσι. Αφού δειπνήσαν και οι τρεις, ο Philippe K. και η Sophie K. προτείνουν στον Omar L. να κρατήσει τα κλειδιά της κατοικίας τους, σε περίπτωση που θα επιθυμούσε να επιστρέψει στο σπίτι τους.

Η **Mylène T.**, 81 ετών, συνταξιούχος κάτοικος του Calais, ελέγχει τη σωστή λειτουργία της σύνδεσης της στο Internet πριν πάει να κοιμηθεί. Είμαστε τη 12η Σεπτεμβρίου, είναι 9:00 μ.μ.. Εδώ και ένα χρόνο, μετανάστες συγκεντρώνονται μπροστά από το σπίτι της για να χρησιμοποιήσουν το ασύρματο δίκτυο που αφήνει σε ελεύθερη πρόσβαση με τη θέλησή της.

Η **Solange B.**, 48 ετών, κομμώτρια στο Calais, πηγαίνει συχνά στο ταχυδρομείο κατά το μεσημεριανό της διάλειμμα. Αγγλόφωνη, προτείνει τη βοήθειά της στους μετανάστες που έχουν ανάγκη να μεταφραστεί το αίτημά τους στο σημείο εξυπηρέτησης.

Ο **Michel P.**, 47 ετών, πνευμονολόγος εξασκεί το επάγγελμά του στο Nancy, στις 14 Οκτωβρίου δέχεται στο ιατρείο του τον Maki A., Σουδανό 37 ετών. Ο άντρας υποφέρει από μία επιδεινωμένη χρόνια βρογχίτιδα. Ο Michel P. ειδοποιήθηκε από την Rachel K., 39 ετών, καθηγήτρια στο Metz, που είναι γειτόνισσά του στην εξοχή και στο σπίτι της οποίας ο Maki A. αναρρώνει αυτό τον καιρό. Μετά την ακτινογραφία, γίνεται διάγνωση πνευμονίας. Ο Michel P., που ανανεώνει ανά συχνά χρονικά διαστήματα τα αποθέματά του σε αντιβιοτικά για επείγουσες περιπτώσεις, δίνει στον ασθενή του μια θεραπεία για δέκα ημέρες. Δεν ζητά να πληρωθεί ούτε για την ιατρική επίσκεψη, ούτε για την ακτινογραφία, ούτε για τα φάρμακα. Προτείνει στον Maki A. να ξαναέρθει να τον δει ένα μήνα αργότερα, για να βεβαιωθεί ότι η σκιά στον πνεύμονα και η μολυσματική εστία έχουν εξαφανιστεί.

Η **Cécile D.**, 35 ετών, δασκάλα, κατοικεί στο 19ο διαμέρισμα στο Παρίσι. Από τις 31 Δεκεμβρίου 2016 έως την 1η Ιουλίου, ξυπνάει νωρίς τα Σάββατα και τις Κυριακές για να βράσει δεκαέξι λίτρα νερό τα οποία βάζει σε μεγάλα θερμός. Προσθέτει φακελάκια μαύρο τσάι, των οποίων δένει τις κλωστές για να τα απομακρύνουν πιο εύκολα και μοιράζει ένα κιλό ζάχαρη. Όταν το τσάι είναι έτοιμο, κλείνει τα θερμός, τα τακτοποιεί σε ένα καρτσάκι και πηγαίνει στις αποβάθρες του καναλιού Ourcq, όπου βρίσκει τη συλλογικότητα των γειτόνων με τους οποίους μοιράζει πρωινό στους πρόσφυγες.

Ο **Dominique M.**, 69 ετών, συνταξιούχος κάτοικος Calais, συζητά την 1η Φεβρουαρίου μέσω Skype με την Shada K., Ιρακινή 38 ετών, πρόσφυγα στη Μεγάλη Βρετανία από το 2010. Της δίνει νέα του Ibrahim K. και της Hude K., των παιδιών της που είναι 17 και 15 ετών αντίστοιχα, τα οποία ο Dominique M. φιλοξενεί στο σπίτι του εδώ και περισσότερες εβδομάδες.

Η **Chantal M.**, 61 ετών, βιβλιοθηκάριος, που κατοικεί στην Bordeaux, ζητάει από τον Abdullah A., 46 ετών, Σουδανό, ένα δελτίο αστυνομικής ταυτότητας για να προβεί στην εγγραφή του στη βιβλιοθήκη στις 22 Μαρτίου. Βλέποντας τον δισταγμό του Abdullah A., καταλαβαίνει ότι δεν είναι σε θέση να παρουσιάσει τέτοιο έγγραφο. Η Chantal M. συνεχίζει την εγγραφή μουρμουρίζοντας : « Θα πούμε ότι την είδαμε. ».

Η **Léa S.**, 39 ετών, διαχειρίστρια τουριστικών ξενώνων κάτοικος Barcelonnette, προτείνει στις 10 Μαρτίου στους Ali S., Mohamed G., Aba M., Djibril V. και Issa G., Σουδανούς 26, 34, 26, 23 και 32 ετών αντίστοιχα, που έφθασαν την προηγούμενη μέρα με λεωφορείο να εγκατασταθούν γύρω από το τραπέζι του σπιτιού της. Τους σερβίρει μία σούπα με κόκκινες φακές, τυρί tomme από την Ubaye και μία τάρτα αχλαδιού.

Η **Nadine R.**, 62 ετών, συνταξιούχος κάτοικος Calais, δέχεται στις 14 Φεβρουαρίου 2017 γύρω στις 10:00 μ.μ, ένα τηλεφώνημα από τον Mahdi M., Αφγανό 16 ετών. Ο νεαρός άντρας, με κομμένη την ανάσα, δυσκολεύεται να τελειώσει τις φράσεις του. Της εξηγεί ότι τα μάτια του είναι πρησμένα από το δακρυγόνα και οι μηροί και οι κνήμες του είναι πρησμένα από χτυπήματα με γκλόμπ. Η Nadine R. παίρνει το αυτοκίνητό της και τον βρίσκει στο δρόμο για την Gravelines. Μεταφέρει τον Mahdi M. στο σπίτι της, του δένει τις πληγές, του προσφέρει φαγητό και στέγη.

Η **Anne K.**, 60 ετών, καθηγήτρια ξένων γλωσσών που κατοικεί στο Chesnay, συναντά τον Almas F., Αφγανό 25 ετών, την 20η Αυγούστου μπροστά από το σταθμό του Βορρά στο Παρίσι. Ο Almas F. είναι ανήσυχος. Ρωτάει την Anne K., αν μπορεί να τον βοηθήσει ώστε να καταλάβει τα έντυπα που πρέπει να συμπληρώσει. Η Anne K. τον πηγαίνει σε μία καφετέρια και του μεταφράζει τα έγγραφα. Αποφασίζουν να καθιερώσουν μία εβδομαδιαία συνάντηση για να επισπεύσουν τις διαδικασίες. Ένα χρόνο αργότερα, ο Almas F. ζει στο σπίτι της Anne K. και του συζύγου της Michel T., οι οποίοι τον θεωρούν μέλος της οικογένειάς τους.

Η **Adèle B.**, 9,5 ετών, μαθήτρια Δ' Δημοτικού στο Calais, στις 23 Σεπτεμβρίου συμμετέχει με τη μητέρα της και με εθελοντές του Secours catholique σε μία διανομή ρούχων σε μία ομάδα ασυνόδευτων ανήλικων προσφύγων.

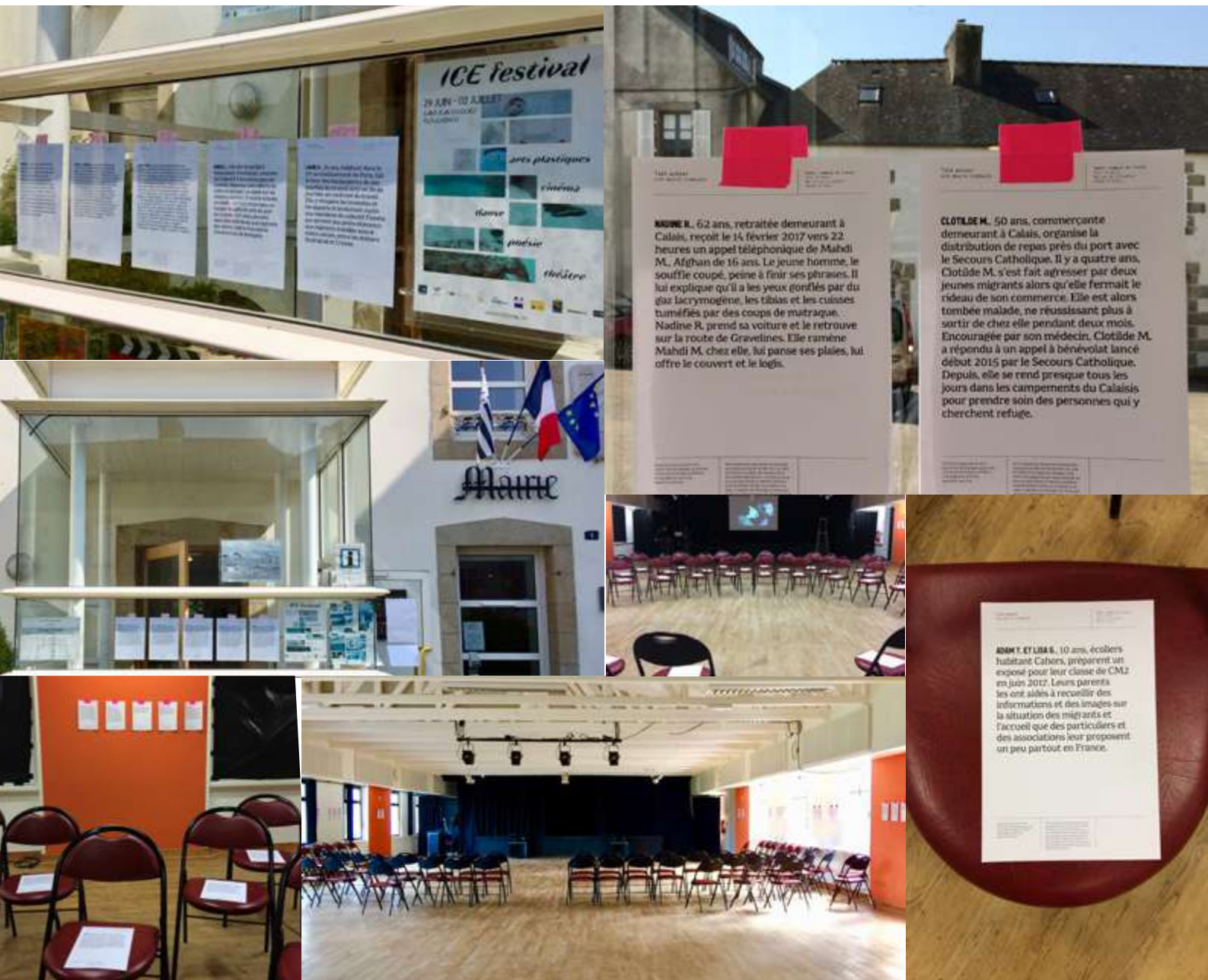
Η **Julie L.**, 24 ετών, φοιτήτρια κάτοικος Παρισίων, συνοδεύει στις 26 Ιουνίου στο Σταθμό του Βορρά, τον Bahroz H., νεαρό Ιρακινό 19 ετών, στον οποίο προσέφερε άσυλο για δύο νύχτες και φεύγει αυτό το βράδυ για τη Δουνκέρκη. Τη στιγμή που προχωράει προς την αποβάθρα, του παίρνει το χέρι και κολλάει πάνω του για να δώσει την εντύπωση ότι πρόκειται για ζευγάρι και να αποφύγει έτσι ο νέος άντρας να ελεγχθεί από τους αστυνομικούς. Η Julie L. περιμένει την αναχώρηση του τρένου στις 8:56 μ.μ., πριν να εγκαταλείψει το σταθμό.

Η **Sylviane M.**, 33 ετών, κάτοικος Παρισίων, συναντά συχνά στη διαδρομή για το χώρο εργασίας της μία οικογένεια Συριών που ζητιανεύουν στο μετρό. Τα δύο παιδιά του ζευγαριού, ένα αγόρι και ένα κορίτσι, έχουν περίπου την ηλικία του γιου της του Arthur, που έγινε μόλις 7 χρονών. Το Σάββατο 8 Απριλίου, η Sylviane M. και ο γιος της, στον οποίο μίλησε για αυτή τη σχεδόν καθημερινή συνάντηση, αποφασίζουν να κάνουν μία διαλογή στη βιβλιοθήκη του αγοριού και να συναθροίσουν τα βιβλία που ο Arthur δεν διαβάζει πια. Πολλές συνεχόμενες Τετάρτες, μητέρα και γιός κατεβαίνουν μαζί στο μετρό για να φέρουν αυτά τα βιβλία στα δύο παιδιά. Κάθε φορά δίνουν δύο ή τρία βιβλία, καθώς δεν γνωρίζουν που κατοικεί η οικογένεια των Συριών ούτε αν το μικρό κορίτσι και το μικρό αγόρι μπορούν να τα μεταφέρουν μαζί τους. Σιγά σιγά, ο Arthur τους δίνει ακόμα και βιβλία που του αρέσουν πολύ. Ανησυχεί πολύ για την τύχη της Riham και του Bassel, των οποίων γνωρίζει πια τα ονόματα, ρωτώντας τη μητέρα του για να μάθει που πηγαίνουν σχολείο.

Ο **Mathieu M.**, 40 ετών, καθηγητής κάτοικος Calais, στις 26 Ιανουαρίου ανοίγει την πόρτα του σπιτιού του στον Mustafa O. Και στον Awad A., Σουδανούς λαθρομετανάστες ηλικίας 28 και 29 ετών αντίστοιχα. Τους δείχνει ένα δωμάτιο που έχει δύο κρεβάτια στο ισόγειο της βίλας του. Είναι το δωμάτιο των παιδιών του που ζουν μία στις δύο εβδομάδες στο σπίτι της μητέρας τους. Ο Mathieu M. τους προτείνει να μένουν εκεί όταν το δωμάτιο είναι άδειο.

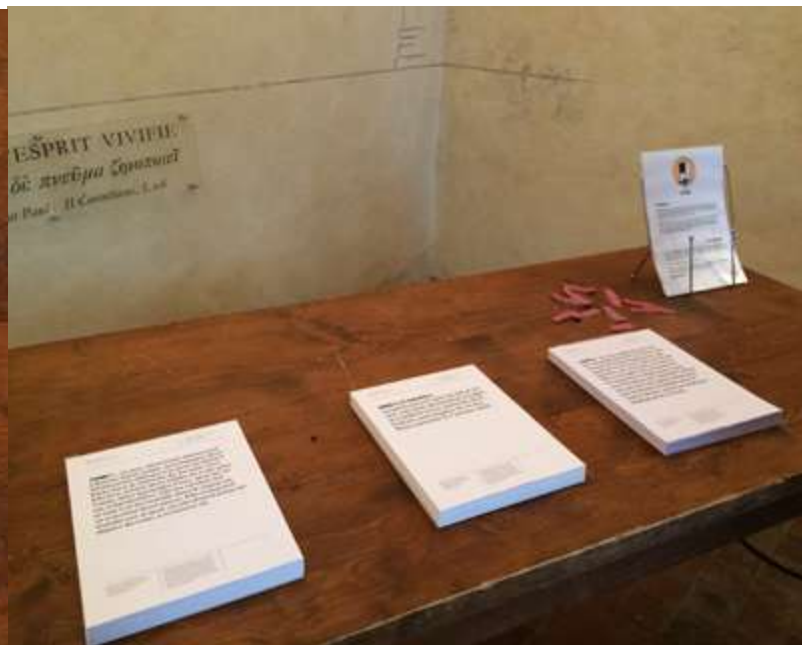
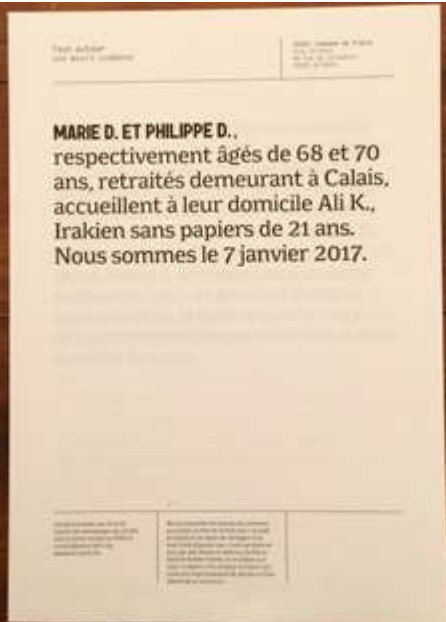
Είμαστε εκεί όπου η παρουσία μας κάνει τον κόσμο να υπάρχει, είμαστε γεμάτοι ζωντάνια και απλά σχέδια, είμαστε ζωντανοί, κατασκηνώνουμε στις ακτές και μιλάμε στα φαντάσματα, και κάτι στον αέρα, οι ιστορίες που διηγούμαστε, μας κάνει μετριοφρονες και ανίκητους ταυτόχρονα. Γιατί η ανάγκη μας να εγκαταστήσουμε στη γη αυτό που ονειρευτήκαμε δεν έχει τέλος.

Mathieu Riboulet, *Κατασκηνώνουμε στις ακτές*, 2018

Saint-Jean-du-Doigt, Φεστιβάλ ICE, Ιούνιος 2018

Πάνω στο κτίριο του δημαρχείου του Saint-Jean-du-Doigt όπως επίσης και στους τοίχους της αίθουσας εκδηλώσεων αυτού του βρετονικού χωριού, το *Ολόγυρα*. Ένα κοινό έργο. Ξετυλίγεται στο ύψος ανθρώπου. Κατά τη διάρκεια κάποιων ημερών, οι κάτοικοι του χωριού συναντούν τις αφηγήσεις όπως και πολλές δημόσιες πληροφορίες. Το βράδυ της 23ης Ιουνίου, οι κάτοικοι είναι προσκεκλημένοι στην αίθουσα εκδηλώσεων για μία δημόσια συνάντηση με το PEROU. Σε καθεμία από τις καρέκλες της συνέλευσης, έχει τοποθετηθεί μία αφήγηση. Τα άτομα παίρνουν θέση, παίρνοντας το κείμενο. Αντί να πάρει το λόγο, ο Sébastien Thiéry προσκαλεί αυτούς και αυτές που επιθυμούν να διαβάσουν με δυνατή φωνή την αφήγηση που έχουν ανάμεσα στα χέρια τους. Η συλλογική συζήτηση διαρκεί περίπου μία ώρα.

Παρεκκλήσι του Κάστρου του Goutelas, Πολιτιστικό Κέντρο της Συνάντησης, Ιούλιος 2018

Στην περιοχή Forez, το Κάστρο του Goutelas είναι ερείπιο μέχρι που μία συλλογικότητα κατοίκων αποφασίζει κατά τη δεκαετία του '60 να το αποκαταστήσει. Το εργοτάξιο διαρκεί χρόνια και τα ονόματα αυτών που συμβάλλουν προβάλλονται πάνω σε ένα μέρος του τοίχου του μικρού παρεκκλησιού του κάστρου, που γίνεται στη συνέχεια το Πολιτιστικό Κέντρο της Συνάντησης αφιερωμένο στο δικαίωμα και στη δημιουργία. Τον Ιούλιο του 2018, πάνω σε ένα απλό ξύλινο τραπέζι που έχει εγκατασταθεί σε μία γωνία του παρεκκλησιού έχουν τοποθετηθεί τρία αντίτυπα του κειμένου *Ολόγυρα. Ένα κοινό έργο*. Ο επισκέπτης καλείται να τραβήξει ένα φύλο, πάντα μοναδικό, και να το πάρει μαζί του.

Μεγάλη σκηνή της Πορτής του Βιβλίου της Lagrasse, Μέσα στη σύγχυση των καιρών, Αύγουστος 2018

Με την ευκαιρία των λογοτεχνικών συναντήσεων της Lagrasse, οργανώνεται μία συζήτηση ανάμεσα στον Sébastien Thiéry, συντονιστή των δράσεων του PEROU, και στην Marielle Macé, θεωρητικό της λογοτεχνίας και συγγραφέα ενός μικρού βιβλίου με μεγάλη επιτυχία : Εκπλαγείτε λάβετε υπόψιν σας, Μετανάστες στη Γαλλία το 2017. Καθεμία από τις σελίδες, σε μορφή A4, του Ολόγυρα. Ένα κοινό έργο έχει τοποθετηθεί σε μία καρέκλα για να τη διαβασουν σιωπηλά οι ακροατές πριν να ξεκινήσει η συζήτηση, όπου θα τεθεί το ζήτημα της ιδιαιτερότητας ενός κειμένου που δεν θέλει να έχει τέλος, του στάτους του συγγραφέα που αυτό το κείμενο αμφισβητεί, των πολλαπλών μορφών ελεύθερης έκδοσης στις οποίες μας καλεί το κείμενο.

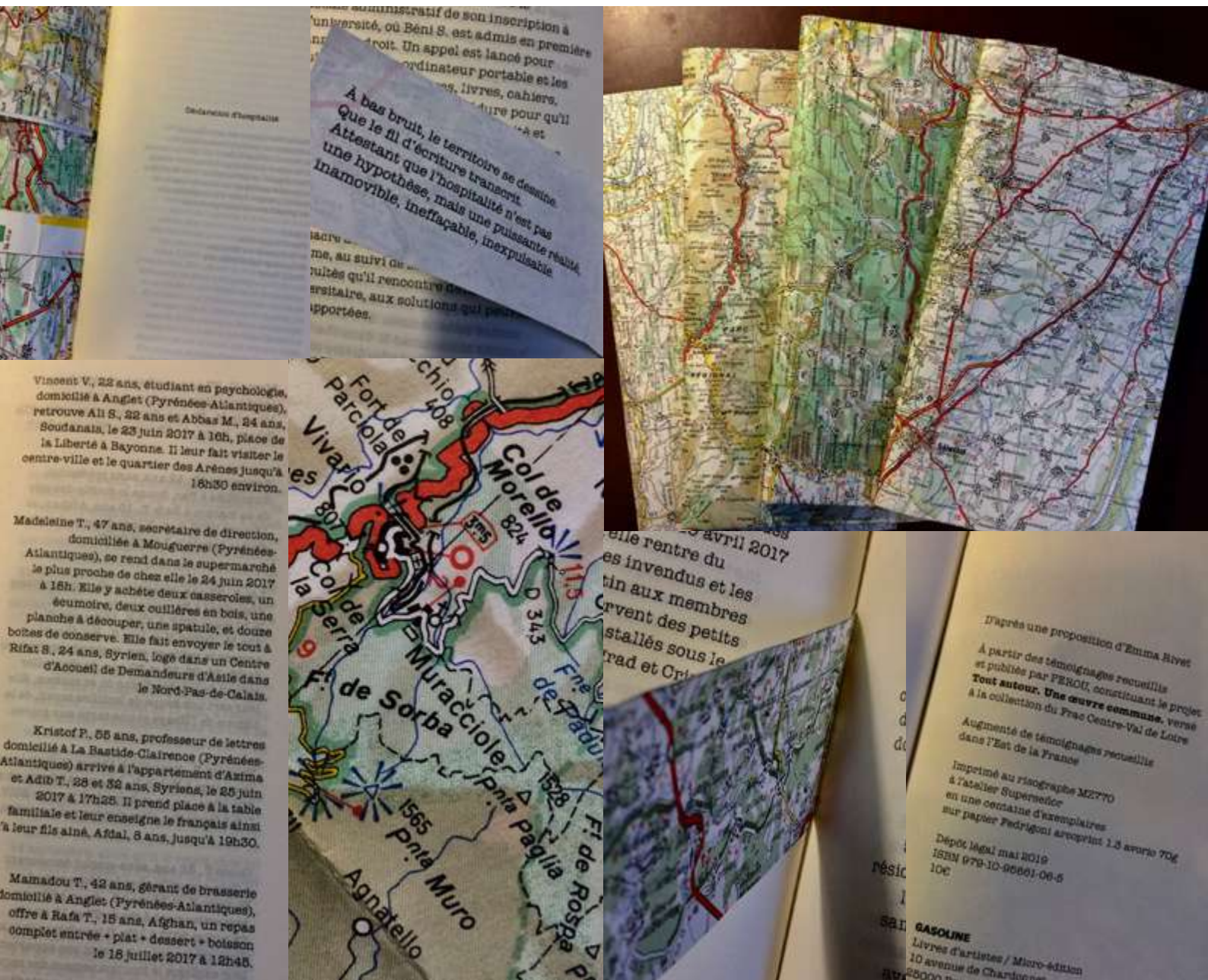
Λευκή Νύχτα, Παρίσι, Οκτώβριος 2017· Atlantique, Bordeaux, Δεκέμβριος 2017· MACVAL, Ημέρες πολιτιστικής κληρονομιάς, Οκτώβριος 2018

Το *Ολόγυρα*. Ένα κοινό έργο γεννήθηκε από την αναγκαιότητα να δημιουργήσουμε δημόσιες μορφές έκφρασης αυτού που αριθμός συγχρόνων μας χτίζει κάθε μέρα, παρά τη βία, παρά τον πόνο της εξορίας. Η επιβεβαίωση αυτού που πραγματοποιείται, η δημοσιοποίηση αυτού που εκδηλώνεται, αυτά είναι μερικά από τα διακυβεύματα της γραφής και της έκδοσης αυτού του κειμένου. Η συλλογική φωνή είναι μία από τις φόρμες που δοκιμάστηκαν στην αρχή. Μία ολόκληρη νύχτα στο Παρίσι τον Οκτώβριο, στους τοίχους του εναλλακτικού χώρου Γ'Atlantique στο Bordeaux, ή ακόμα στις αίθουσες του MACVAL κατά τη διάρκεια των ευρωπαϊκών ημερών πολιτιστικής κληρονομιάς, η ανάγνωση γίνεται στο μέσο μιας συνέλευσης, σαν να διαβιβάζουμε νέα ο ένας στον άλλο, γύρω από το τζάκι. Τίθεται λοιπόν να πάρουμε τα σωστά μέτρα για μία ηχητική ένταση· οι πράξεις φιλοξενίας για τις οποίες γίνεται θέμα αποτελούν ένα συλλογικό θρόισμα και μεταδίδονται στην επικράτεια μας με χαμηλή ένταση· οι αφηγήσεις αυτών των κινήσεων απαιτούν να περάσουν με φροντίδα, από φίλο σε φίλο, σχεδόν πρόσωπο με πρόσωπο, μέσα στην πολυφωνία, σαν να διαιρείται μέσα στο τοπίο ένα συγκεκριμένο μουρμουρητό.

Πράξεις. Στο Calais και ολόγυρα, πρώτη συλλογή πράξεων φιλοξενίας που εκδόθηκε από τον PEROU, Post-Editions, Οκτώβριος 2018

Στο εξώφυλλο του μικρού βιβλίου που κάνει απογραφή μίας πρώτης ομοβροντίας αφηγήσεων, δεν αναφέρεται κανένας συγγραφέας, εκτός από τη Julie L., ένα από τα άτομα που χάρισε τη μαρτυρία της στον PEROU και της οποίας η αφήγηση βγαίνει από το νήμα γραφής που βρίσκεται σε αυτές τις σελίδες. Έτσι επινοείται ένα κείμενο χωρίς τέλος, του οποίου η πληθώρα των συνεισφερόντων συνθέτει μία κοινότητα που παράγει έργο, η οποία κατοικεί στο κείμενο και με τη σειρά του το κείμενο την κάνει να ζει. Τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας που μένουν από την πώληση του βιβλίου διατίθενται στην οργάνωση SOS MÉDITERANNÉE για να υπάρξει συσχέτιση των πράξεων που πραγματοποιούνται στη στεριά με αυτές που πραγματοποιούνται στη θάλασσα. Το μικρό βιβλίο έχει πορτοκαλί εξώφυλλο, το χρώμα του σκαριού του Υδροχόου, του πλοίου του συλλόγου μέχρι το 2018, σαν να είναι ομοίωμα. Η εισαγωγή του μικρού βιβλίου φέρει τον τίτλο *Πρόσκληση για αέρα*, υπογραμμίζοντας πόσο οι πράξεις φιλοξενίας που πραγματοποιούνται σήμερα δίνουν ανάσα στο παρόν μας και κάνουν το συλλογικό μας μέλλον πραγματοποιήσιμο.

Διακήρυξη φιλοξενίας, δεύτερη συλλογή πράξεων φιλοξενίας που εκδόθηκε από την Emma Rivet, Gasoline, Μάιος 2019

Το Ολόγραμμα. Ένα κοινό έργο έχει εκ προοιμίου, να κάνει με το δημόσιο τομέα. Άλλοι συγγραφείς, άλλοι εκδότες, άλλοι αφισοκολλητές, άλλοι ερμηνευτές μπορούν να ασχοληθούν και να του δώσουν ζωή σε μορφές που δεν έχουμε ακόμα φανταστεί. Κατά αυτό τον τρόπο δημιουργείται ένα project « μικρής έκδοσης» που διεξάγεται το 2019 από την καλλιτέχνη Emma Rivet, σε συνεργασία με τη συλλογικότητα Gasoline. Οι αφηγήσεις που συγκεντρώθηκαν υπό τον τίτλο Διακήρυξη φιλοξενίας εκτυπώθηκαν σε μικρό επίμηκες σχήμα σε λεπτό χαρτί, καλυμμένο από μία διπλωμένη κάρτα, αυξήθηκαν με νέες αφηγήσεις που συλλέχθηκαν από τη συλλογικότητα, και διαχύθηκαν σε 100 μοναδικά αντίτυπα. Τρόποι ύπαρξης του κειμένου είναι προς επινόηση, επιτρέποντας να εξαπλωθεί η επικράτειά του και να υπάρχουν και νέες αφηγήσεις από την διεύρυνση της φήμης, σαν μία θετική μόλυνση, και ίσως εδώ ή εκεί, να υπάρχει η πιθανότητα να συμβεί μία νέα πράξη, εκφραζόμενη κατά ένα συγκεκριμένο τρόπο από τις πολλαπλές πράξεις που προηγήθηκαν.

ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

Άνοιξη 2020 :

- Διαβίβαση του πρωτοκόλου στους ανταποκριτές γύρω από τη Μεσόγειο για τη συγκρότηση ενός δικτύου αρχειονόμων των πράξεων φιλοξενίας.
- Δημιουργία ενός « Προξενείου του PEROU » στα Ateliers Médicis, έδρα συγγραφής των Marie Cosnay, Violaine Schwartz και Ocho Puccino που συνίσταται να συγκεντρώσει και να ζωντανέψει το κοινό αρχείο.

Φθινόπωρο- Χειμώνας 2020-2021 :

- Υλοποίηση νέων μορφών έκδοσης του αρχείου, και κυκλοφορία αυτού γύρω από τη Μεσόγειο.
- Ολοκλήρωση του αιτήματος προς την UNESCO σε συνεργασία με τις συλλογικότητες που συμμετείχαν σε αυτό το βήμα και παρουσίαση ολόκληρου του φακέλου στην έδρα του διεθνούς οργανισμού.

ΕΠΑΦΕΣ ΤΟΥ PEROU

- Sébastien Thiéry, συντονιστής δράσεων : contact@perou-paris.org
- Lucie Degenne, υπεύθυνη project : hospitalite@perou-paris.org

ΕΠΑΦΕΣ ΤΩΝ ATELIERS MÉDICIS

- Cathy Bouvard, διευθύντρια : athy.bouvard@ateliersmedicis.fr
- Renan Benyamina, υποδιευθυντής : renan.benyamina@ateliersmedicis.fr

ΕΠΑΦΕΣ ΤΟΥ QUARTIER ROUGE

- Pomme Boucher, διευθύντρια: pomme.boucher@quartierrouge.org
- Nadège Sellier, υπεύθυνη project: nadege.sellier@gmail.com